

תקנות מנחם

גיליון מס'
137

יו"ל לקראת שבת פרשת ויגש

ה' תת"ש שנת סג' ע"ת ט"ז

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ

מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מל"ק אד"ש אל"ף האשית, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בצ"ה בסיומי הראשונים, להראות ולהוכיח הנראה לעיני דברך אפסר, הקשר שבין שיחורי הראשונים לפרשה והתאריך שבהם נאמרו, הנני אוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיצורני בהערותיהם, ותודה אראש!

לחיות עם הזמן!

ספר הקרבנות – ב

מחזור ז"ך שנה כ"ה

בעז"ה יום ג' פרשת מקץ, כ"ו כסלו – יום ב' דחנוכה

ה'י תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל

סיום הלכות שגגות (ב) והתחלת הלכות מחוסרי כפרה

וסיום הלכות מחוסרי כפרה והתחלת הלכות תמורה

ביום ד' ז"ך כסלו – יום ג' דחנוכה

שנאמר⁶: 'על הצר הצורך אתכם, והרעותם בחצוצרות', כלומר כל דבר שייצר לכם כגון בצורת דבר וארבה וכיוצא בהן זעקו עליהן והריעו [ואח"כ נאמר "ונוכרתם לפני הוי' אלקיכם ונושעתם מאויביכם"], ודבר זה מדרכי התשובה הוא, שבזמן שתבוא צרה יזעקו עליה ויריעו, ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם, ככתוב⁷ 'עוונותיכם היטו וגו', וזהו שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם, אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה, הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להידבק במעשיהן הרעים, ותוסיף הצרה צרות אחרות. הוא שכתוב בתורה⁸ 'והלכתם עמי בקרי', והלכתי (גם אני) עמכם בחמת קרי', לומר כשאביא עליכם צרה כדי שתשובו, אם תאמרו שהוא קרי, אוסיף לכם חמת אותו קרי', היינו שכשתבוא, הילית, צרה על הצבור, החיוב הוא לחפש ולפשפש ולמצוא באיזה דברים צריכים לשוב ולתקן, וזה ימנע ויפסיק צרה זו וצרות אחרות שלא יבואו. וכן היה אצל אחי יוסף שכשראו שנקלעו לצרה הגדולה הזאת, מיד התחרטו ושוב בתשובה שלימה, ואמרו "אבל אשמים אנחנו על אחינו בראותינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו, על כן באה אלינו הצרה הזאת", שזהו ממש ענין התשובה, וע"כ מדובר בהלכות אלו (שגגות) ברמב"ם, שכשעושים תשובה מביאים הקרבנות לכפרה; חטאות ואשמות.

ע"י התשובה זדונות נעשים כשגגות

ב. ובענין התשובה הקשורה בהלכות שגגות, כי היא נדרשת לפני הבאת הקרבן, הדבר מודגש;

בענין הקרבנות הכתובים בהלכות שגגות שהן קרבנות החטאת וקרבנות האשם, אפשר לשאול ע"פ הצ"צ באוה"ת⁹;

התשובה מביאה הכפרה

א. את הלכות שגגות התחילו בפרשת וישב ומסיימים בפר' מקץ, ואת הקשר לוישב כתבנו בגליון הקודם (מס' 136) ע"פ המבואר במדרשים ששעירי החטאות הם כפרה על שחיתת השעיר עיזים שהיתה במכירת יוסף. והקשר לפרשת מקץ, שבה מסיימים את הלכות שגגות וגם את הלכות מחוסרי כפרה, יש לומר;

גם הלכות שגגות וגם הלכות מחוסרי כפרה קשורים ותלויים בעבודת התשובה; כי הרי אין הכפרה ולא יכולים להביא את הקרבן אם לא עשו תשובה. וע"ד מאמחז"ל בגמ'¹: "השב מידיעתו מביא קרבן על שגגתו, לא שב מידיעתו, אינו מביא קרבן על שגגתו", ועד"ז כותב הרמב"ם².

וענין התשובה מודגש בפרשת מקץ;

כשיוסף טוען לאחיו שהם מרגלים ואסר אותם לשלש ימים ואח"ז אמר³: "אחיכם אחד יאסר בבית משמרכם וגו'; ואת אחיכם הקטון תביאו אלי ויאמנו דבריכם ולא תמותו וגו'". ואח"כ נאמר⁴: "וואמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו את צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו, על כן באה אלינו הצרה הזאת". היינו שכל האחים הייתה להם חרטה מליאה על המכירה. והתחילו במילה "אבל" שפירושה לפי רש"י עפ"י התרגומים (גם אונקלוס וגם יהונתן בן עוזיאל) – "בקושטא" שפירושו באמת! היינו שזו תשובה עם כל האמת ומעומק הלב!

ומתאים עם דברי הרמב"ם בתחלת הלכות תעניות⁵: "מ"ע מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבוא על הציבור,

¹ שבועות כו, ב. וש"כ.

² ה"ל שבועות פ"ג ה"יא.

³ מב, יט, כ.

⁴ פסוק כא.

⁵ פ"א ה"א-ג.

⁶ בהעלותך י, ט.

⁷ ירמיהו ה, כה.

⁸ בחוקותי כו, כז-כח.

⁹ יוהכ"פ ס"ע איתקמו ואילך, הובא בלקו"ש חט"ז ע' 421 הע' 39. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1152 וחיי"ג ע' 76.

אמנם החטאות באות על שוגג, אבל רוב קרבנות האשם הם כאלה שבאים גם על חטא שנעשה במזיד¹⁰; אשם שפחה חרופה, אשם גזלות (גם אם נשבע לשקר במזיד) ואשם נזיר (גם אם נטמא במזיד), והשאלה היא, כי הרי יש כלל שקרבנות מכפרים רק על שוגג?

ועונה שם הצי"צ (ומביא אדי"ש בלקו"ש שם), כי מכיוון שלפני הקרבת כל קרבן צריכה להיות התשובה, כמו שאומרים: **"השב מידיעתו"**¹¹, ויש כלל שתשובה הופכת שזדונות נעשים לו כשגגות, ממילא כשבא להקריב את הקרבן הוא כבר בבחינת שוגג, והקרבן יכול לכפר.

וזה מתאים עם הנכתב לעיל שהלכות שגגות מבטאים את ענין **התשובה** [ועי"ד הצחות והרמו **שגגות** גימטריא – **"תשי"ב"**, ועם הכולל גימטריא **"תשובה"**].

תשובה בציבור

ג. רואים בפסוק זה **"אבל אשמים אנחנו"**, דבר **נפלא!**

6 מילים שמתחילו באות **א'**: **"איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו"**, ואפשר לומר הרמו בזה; שזהו הדבר **הראשון**, העיקרי והא' שיהי **"איש אל אחיו!"** – היינו פשוט והתדברות מתוך אהבה אחוה ואחדות, איך נכלכל את מעשינו, ואז מגיעים לתשובה הנכונה והמלאה, שתביא לשיפור אמיתי ולאחדות אמיתית.

והדבר העיקרי והא' הוא **הביטול לאל"ף** – **"אלופו של עולם"**; שאז החרטה והתשובה, **"אבל אשמים אנחנו"**, היא מושלמת ומעומק הלב שמביאה לשינוי ושיפור ההנהגה.

ואז מגיעים להרגשה העמוקה שאנו עדיין **"מחוסרי כפרה!"**

תשובה באחדות וב"הקהל"

ד. ותשובה זו עשו כולם **באחדות ובציבור**, שכל האחים התחרטו כולם יחד, וכמו ההלכה הנ"ל (ס"א) מהלכות תעניות המדברת על תשובה וזעקת הציבור.

ועיי"כ זכו בהמשך הפרשה ל"הקהל" ממש, של **כל בני ישראל** ממש (חוץ מיעקב שהי בא"י); כי הי' איתם כבר גם בנימין וכן **"ויוצא אליהם את שמעון"**¹¹, **וכולם היו יחד** גם עם יוסף, ועשו משתה והתוועדות כנאמר **"וישתו וישכרו עמו"**¹², והמדרש¹³ אומר שזו היתה סעודת שבת, כי נאמר **"וטבוח טבח והכין"**¹⁴, כי **"אין והכין אלא שבת"**, כמה דאת אמר **"והיה ביום הששי והכינו"**¹⁵, הדא אמרה שימר יוסף את השבת קודם שתיתן. וזו היתה סעודת יום השבת, ואולי סעודת **"רעוא דרעוין"** [שבוודאי הי' אז עת רצון כשכל שבטי י-ה התוועדו בבית יוסף ב"הקהל!"] כנאמר: **"כי אתי יאכלו האנשים בצהרים"**¹⁶, וכדברי הגמ' **"כבוד יום קודם לכבוד לילה"**¹⁷.

וכתוב ב"שלטי הגיבורים" על הגהות המרדכי בסוגיא דחנוכה במסכת שבת¹⁸, שכאן גם רמז לסעודת חנוכה (כי פרשת מקץ לרוב חלה בחנוכה) במילים **"טבח והכין"**; הח' מהמילה **טבח**, והמילה **והכין** – אותיות **"חנוכה"** **"ווסמך לסעודות שעושין**

¹⁰ כמבואר ברמב"ם בהלכות אלו פק ט.

¹¹ מג, כג.

¹² פסוק לד.

¹³ ב"ר פצ"ה.

¹⁴ פסוק טז.

¹⁵ בשלח טז, ה.

¹⁶ פסוק טז.

¹⁷ פסחים קה, א.

¹⁸ כא, ב.

בחנוכה" [ועיין מה שכתבתי בעני"ז בספרי "תקות מנחם" – ח"א, בהוספות, במאמר "חינוך-וחנוכה"] (וגם הביא בשלטה"ג ש"וטבח טבח" – גימטריא – מ"ד; מנין "כל הנרות עם השמשים"). [ואולי באמת בפועל סעודת האחים היתה בחנוכה, ועשו סעודה ומשתה גם לשמחת החנוכה. וכמ"ש הרמב"ם בהלכות חנוכה¹⁹ שקבעו את שמונת ימי חנוכה לימי **שמחה** והלל". ואולי יש כאן עוד רמז לחנוכה; נאמר שהסעודה תהי **"בצהרים"** – מלי **צוהר ואור**; והרי אור החנוכה קשור לאור הח' של ביאת המשיח, שהוא יעשה את ה"הקהל" האמיתי, כנאמר במשיח **"ולו יקת עמים"**²⁰, וכן אז הי' ה"הקהל" של כל בני"י. יק"ר].

ובנוסף לפסוקים הנ"ל יש בפרשה עוד פסוק המדבר על התשובה של כל האחים; בסוף פרשת מקץ נאמר²¹: **"ויואמר יהודה מה נאמר לאדוני מה נדבר ומה נצטדק הא-לקים מצא את עוון עבדיך, הננו עבדים לאדוני"** [ומוצאים לשונות אלה גם בתחילת הסליחות, היינו שאלה לשונות של תשובה].

ו"מה" הוא ענין **הביטול**, כמו שאומרים משה ואהרן **"ונחנו מה"**²² (והביטול הוא **"עבדים לאדוני"** – **ליוסף הצדיק** – צדיק עלין), ו"מה" – בגימטריא – **"גאולה"**; היינו שעיי הביטול והתשובה [ובפרט שכתוב כאן **ג' פעמים "מה"**] מביאים מיד **הגאולה** השלמה, וכמו שאומר הרמב"ם²³ שכשישראל עושים תשובה **"מיד הם נגאלין!"**.

"תקות חוט השני"²⁴ – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

א. קודם לקרבנות חרטה ותשובה, וכן הי' **אצל אחי ויוסף**, היתה חרטה ותשובה על מכירתו באחדות וציבור; **"ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו"**. ובסוף הפרשה **"מה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק, האלקים מצא את עוון עבדיך וגו'."**

* * *

בעז"ה יום ועש"ק פרשת **מקץ** – שבת **חנוכה** – כ"ט כסלו – ער"ח **טבת**

סיום הלכות **תמורה** וכל ספר **הקרבנות** והתחלת ספר **טהרה** הלכות **טומאת מת**

הוא ותמורתו יהי **קודש**

א. ענין ה"תמורה" במובן החיובי, הוא המרת עניני החול והעולם הזה לקודש, כנאמר²⁵: **"והיה הוא ותמורתו יהי קודש"**.

וענין זה נלמד מדברי אדי"ש באריכות בשיחות²⁶ על מה שכתוב בספרי הקבלה²⁷ בקשר לחדש שבט, שצירוף שם ההוי בו הוא **"המר ימירנו והי הוא"** – **ה'י-ו-ה'** [כי לכל חדש יש צירוף שם הוי שונה, ויוצא ומרומז בר"ת פסוק מהתני"ך, כמו

¹⁹ פי"ג הי"ג.

²⁰ ויחי מט, י.

²¹ מד, טז.

²² בשלח טז, ז-ח.

²³ הל' תשובה פי"ז הי"ח.

²⁴ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, [ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א].

²⁵ בחוקותי כז, י.

²⁶ לקו"ש חכ"ו ע"י 90, 300.

²⁷ פרדס שער יג פי"ג ומשנת חסידים מסי' ניסן טבת ושבת. ופי' הארז"ל כוונת ר"ח. וסי' "דבר יום ביומו" ר"ח ניסן – ע"כ, ור"ח שבט (מספר בני"י).

לבחנית **כלות** הנפש לקדושה, היינו התמורה ואיתהפכא חשוכא לנהורא.

קץ שם לחושך

ג. וזהו גם הרמז לפרשת השבוע – **"מקץ"**, כפי שכתוב ע"ז בקבלה ובחסידות שזהו רמז לנאמר "קץ שם לחשך"⁴¹, ופסוק זה מובא ג"כ במדרש רבה ובזוהר **בתחילת הפרשה** (שזהו גם הרמז של שם הפרשה לחנוכה) שיתקיים ה"קץ הימים" וה"קץ הימין"⁴², בגאולה השלימה.

ואפשר לומר שהמלה **"קץ"** מבטאת לא רק את ביטול ודחיית החשך, אלא גם רמז להפיכתו לאור, כי **"קץ"** הוא לא ביטול אלא מלשון קצה [וכפי שהמפרשים הראשונים אומרים ש"קץ" הוא מלשון **"קצה"**, שיכול להיות סיום וגם התחלה]; ובענינו, מדובר על קצה וסיום הענין השלילי שבחשך, והתחלת הפיכתו לאור, ענין נעלה ביותר. שענין זה יגיע לשלימותו בביאת המשיח, ולכן חנוכה ח' ימים וח' נרות (ספירת הכתר שלמעלה מסהשת"ל, ובכח זה פועלים לבטל ולהפוך החושך לאור, ע"פ המבואר במאמרי אד"ש בקונטרס חנוכה – תשמ"ז), כי המשיח הוא **השמיני מ"שמונה** נסיכי אדם⁴³, ו"כינור של ימות המשיח **שמונה נימין"**⁴⁴, ואור החנוכה קשור באור המשיח והאור הראשון שנברא בימי בראשית שגנוז לעת"ל, ומעין זה מתגלה באור נרות חנוכה.

ועפ"ז שמעתי מידידנו הרה"ג הרה"ח ר' אברהם ברוך שיחי וינקלער, שכתוב ב"בני יששכר" ש"חנוכה" – פירושו **חינוך** והרגל לגאולה העתידה!

לעתיד לבוא – מיד ממש!

פעם בהתוועדות שבת, ב"מאמר כעין שיחה" דיבר אד"ש על דרגה ובחינה מסויימת, ואמר שדרגא זו תהי' **לעתיד לבוא**, ומיד אמר: "מה כוונתי לעת"ל – **מיד ממש!**"

מי יתן טהור מטמא

ד. וזהו גם הקשר לספר הבא – **ספר "טהרה"** (וכמו שרואים בהרבה ספרים ש"נעוץ סופן בתחלתן (ותחילתן בסופן)⁴⁵, סוף הספר, ותחלת הספר הבא) וענין הטהרה הוא גם אותו התוכן (כמו תמורה), **הפיכת** הטומאה לטהרה, כמ"ש "מי יתן טהור מטמא"⁴⁶ [וע"כ נקרא הספר **"טהרה"** (וכך מתחיל הרמב"ם ב"כותרת" שלפני הספר בפסוק **"לב טהור ברא לי אלקים"**⁴⁷, ולכן ממשיך ומביא את המשך הפסוק "ורוח נכון חדש בקרבי", שהפיכת הטומאה והרע לטוב ולטהרה הוא באמת **חידוש**), למרות שרוב הדינים עוסקים בטומאה, אלא מכיוון שהתכלית והמטרה גם של הטומאה – **הפיכתה לטהרה**]. שענין זה יגיע לשלימותו לעתיד לבוא, שהטומאה לא רק תתבטל כמ"ש "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"⁴⁸, אלא שהטומאה עצמה תיהפך לטהרה (שזהו תוכן דיני ספר טהרה שהדברים הטמאים עצמם נהפכים לטהורים), כנ"ל הקשר לחנוכה שהחושך לא רק מתבטל, אלא שהחושך עצמו **נהפך לאור**, "איתהפכא חשוכא

למשל בחדש הראשון, חודש ניסן "ראש חדשים"²⁸, שצירוף שם ההוי' בו הוא כסידרו – יי-הי-ו-ה', ומרומז בר"ת הפסוק²⁹: "ישמחו השמים ותגל הארץ". ועד"ז צירוף שם הוי' של חדש שבט הוא הי-י-ו-ה' ויוצא ומרומז בר"ת הפסוק³⁰ "המר ימירנו והיה הוא".]

ואומר אד"ש שכשמצטטים פסוק זה, המר ימירנו וגוי' לא מבטאים את איסור "תמורה", כי הרי הדין ועיקר הענין הוא ש"לא ימירנו", אלא רק את החיובי 'המר ימירנו' וגוי', ז.א. יש ענין למעליותא להמיר ולעשות התמורה קודש; היינו שזהו תפקיד היהודי להמיר את החולין ולעשותם קודש והקדש לה' ובאופן של **"והיה הוא"** – כמו שאומרת הגמ' ע"ז **"בהוייתו יהא"**; היינו באופן של **תוקף וקביעות** להפוך ולהמיר את ענייני העוה"ז לקדושה **בתוקף וחזקה**.

ואד"ש קישר זאת עם חדש **שבט**, שזהו חדש הנשיאות של דורנו שהתחילה ביי"א שבט, "העשירי יהיה קודש"³¹ [שבזה נאמר בתורה שם דין תמורה], שתכלית מטרת הנשיאות ותפקיד דורנו הוא להמיר את כל העוה"ז לקדושה מושלמת, ולעשות מכל העולם "דירה לה' בתחתונים" – "בית חב"ד" ו"בית משיח". [ומתאים עם זה שחודש **שבט** הוא כנגד **יוסף**³² (כידוע שיי"ב חדשי השנה הם כנגד יי"ב השבטים³³) באם מונים השבטים כפי סדר תולדותם (משא"כ אם מונים לפי סדר הקרבת הנשיאים), **יוסף** עניינו: **יוסף** הוי' לי בן אחר"³⁴ שהופכים ה"אחר" ל"בן". ופרשתנו מדברת ע"ד עבודתו של יוסף, "השליט על הארץ (מצרים)³⁵, להפך המצרים עובדי ע"ז, והכרחתם שימולו לכבוד ה'³⁶.

והוי' יגיה חשכי

ב. והני"ל מתקשר גם לחנוכה שענינו הוא המרת והפיכת החשך לאור, כפי שמבואר בחסידות ובישיחות אד"ש, עפ"י הנאמר³⁷: **"והוי' יגיה חשכיי"**, שע"י הגילוי של שם הוי', ועוד יותר והוי' (בוא"ו החיבור), פועל לא רק ביטול החושך אלא שהחשך עצמו נהפך לאור, כנאמר בזוהר "איתהפכא חשוכא לנהורא", כמדובר כאן שהחולין והחול נהפך לקודש.

וכן מבואר בחסידות³⁸ דברי הגמ' במס' שבת בסוגיא דחנוכה³⁹, שהדלקת הנרות "עד דכליא ריגלא דתרמודאי", "תרמודאי" הם המורדים במלכות שמים (תרמודאותיות מורדת)⁴⁰, והם מתעכבים בשוק בחינת רה"ר טורי דפרודא, וע"י נר חנוכה נעשה "כליא ריגלא דתרמודאי", בשני פירושים: א) שהאור דני"ח מכלה ומבטל ריגלא דתרמודאי, ב) שהאור דני"ח פועל הכליון (**כליא** מלשון כליון וכלות הנפש), גם בריגלא דתרמודאי (בדרגא הנמוכה), שגם המורדים בקדושה יבואו

²⁸ בא יב, ב.

²⁹ תהילים צו, יא.

³⁰ פסוק לג.

³¹ בחוקותי כז, לב.

³² סי' יעביץ שער הגיא ובמגי' עקה"י.

³³ מגלה עמוקות עה"ת רי"פ שמות ובא יב, ב. תוי"א שמות מט, ד. קהילת יעקב אות יו"ד ערך י"ב חדשים וי"ב שבטים. ובטור אורי"ח סו"ס תיז (הובא באוה"ת בראשית כז, ב); וי"ב ראשי **חדשי** השנה שגם הם נקי' מועדים כנגד יי"ב שבטים (ועד"ז במגי' ע"ש רי"פ שמות).

³⁴ ויצא ל, כד.

³⁵ פרשתנו מב, ו.

³⁶ רש"י בפרשתנו עה"פ "אשר יאמר לכם תעשו" (מא, נה) מב"ר צ, ו. ותנחומא ז.

³⁷ שמואל ב' כב, כט.

³⁸ קונטרס חנוכה היתש"ז, ע"פ אוה"ת חנוכה סד"ה "מצותה משתשקע החמה"

(תתקמא, ב).

³⁹ כא, ב.

⁴⁰ עמק המלך שער קרית ארבע רי"פ ריא (קח, א). קה"י ערך תרמוד.

⁴¹ איוב כח, ג.

⁴² דניאל יב, יג.

⁴³ מיכה ה, ד. וסוכה נב, ב.

⁴⁴ ערכין יג, ב.

⁴⁵ ל' ספר יצירה.

⁴⁶ איוב יד, ד. ועל פסוק זה מדובר במדרש רבה **בתחילת** מפרשת חוקת, שמדובר על טומאת מת וטהרת פרה אדומה.

⁴⁷ תהילים נא, יב.

⁴⁸ זכרי' יג, ב.

לנהורא", שענין זה שייך לכל חנוכה, ויגיע לשלימותו לעת"ל
בביאת המשיח והגאולה השלמה, מיי"ד ממ"ש, נאו!

"תמורה" לטבת

ה. הסיום בער"ח **טבת**, וגם **חודש טבת** מורה על "תמורה"
כנ"ל; המרת החול והתחתון לקודש וזמן נעלה;

ימי חודש טבת מצ"ע הם ימי חול שאין בהם שום יו"ט,
ואדרבה בו צום עשרה בטבת, התחלת המצור על ירושלים, ולכן
הצום חמור משאר הצומות, שגם אם הי' חל בשבת היו צמים,
כי נאמר בו **"בעצם היום הזה** סמך מלך בבל על ירושלים", כי
תחילת המצור הוא ראשית וסיבה לכל הגלות שאח"כ.

ודווקא בחודש זה הוא הגאולה וה"דידן נצח" של (נשיאות
דורנו והרבלי) אד"ש מה"מ, היינו ה"תמורה" שעושים בדורנו
מחודש חול קר וחשוך (הימים קצרים), לחודש קדוש נעלה
ו"דידן נצח"!

דידן נצח! דווקא בחודש טבת

עפ"י הנ"ל תומתק תמיהה **בולטת!**;

למה הגאולה וה"דידן נצח" של אד"ש מה"מ, הוא דווקא
בחודש טבת; הגאולות של האדמו"ר הזקן והאדמו"ר האמצעי
הן בחודש כסלו **"חודש השלישי"**, עם כל מעלותיו (שיש בו גם
את חג החנוכה), והגאולה של דורנו היא דווקא בטבת, חודש
קר וחשוך והימים קצרים! ואפילו לא בימים הראשונים של
טבת שהם ימי חנוכה, אלא רק בחמישי בו, שהוא גם לא
למחרת (אסרו-חג) חנוכה שקשור לחג, אלא תמיד יש יום או
יומיים הפרש לה' טבת מחנוכה (תלוי אם חודש כסלו מלא או
חסר)! זהו **טבת "בטהרתו"!**

ועפ"י מש"כ לעיל יובן, שזהו עניינו של אד"ש מה"מ ודורנו
לעשות **"תמורה"**, היינו להביא את החוס, האור, הקדושה
והגאולה, לימי טבת החשוכים הקצרים והקרים **ולהעלותם**
ולעשותם ימי גאולה (**טבת**) – מ' אבנים **טובות** ומרגליות, שע"י
שפשוף מבריקים ומאירים!;

להביא גאולה לכסלו, זה לא "אויפטו" (חידוש), זהו בין כך
חודש של גאולה, מאז חג החנוכה וימי אדמו"ר
והאדמו"ר האמ"צ. ה"אויפטו" (החידוש) של אד"ש ודורנו להביא
ה"דידן נצח" לחודש טבת, ולעשותו **חודש הגאולה!** שזהו"ע
ה"הדירה והשכינה בתחתונים!", וזוהי ה"תמורה" **האמיתית!**

"תקות חוט השני"²⁴ – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

א. בחנוכה אור תמורת החושך שנהפך לאור.

ב. פרשת מקץ – קץ שם לחושך.

ג. פרשתנו מדברת על יוסף שהופך ה"אחר" ל"בן" והכריח
המצרים עובדי ע"ז שימולו.

ד. טהרה תמורת הטומאה – שנהפכת לטהרה.

ה. עושים "תמורה" לטבת – "דידן נצח!" בה' טבת.

תפקיד דורנו – העלאת המטה, ה"תחתונים" וה"חוצה"

סיפר לי הרה"ח הרה"ת השד"ר הרב יוסף הלוי שיחי
ווינבערג, (שהוא שד"ר לשיבת תות"ל המרכזית בברזיל, וקירב
יהודים רבים וגבירים לחב"ד): פעם א' מהגבירים המקורבים
שלו מברזיל הי' זקוק לטיפול רפואי דחוף ולא רצה לעשות עד
שיקבל הסכמה וברכה מכ"ק אד"ש, ונצרך למענה **דחוף ביותר**,
וכשבא למזכירות למסור מכתב לרבי, נאמר לו שכעת נמצא

בחדרו הק' המזכיר הראשי הרב חודקוב ז"ל, ואחר שיצא –
למשך כמה שעות "אין יוצא ואין בא", הדלת לא נפתחה.

ומכיוון שהי' ענין של פיקוח נפש מיד "נפל" הרב ווינבערג על
"המצאה"; הוא תחב המכתב בחריץ הדלת של החדר הק',
בתקווה שביציאתו של הרב חודקוב יבחין במכתב וימסור לרבי.
אך הרב חודקוב בחדרו של הרבי תמיד מאד מתרגש ומוטרד,
ולא הבחין במכתב, וכשיצא – המכתב נפל על הרצפה בתוך
החדר.

אמנם אד"ש כן הבחין במכתב שהי' על הרצפה, והתכופף
והרימו וקראו ומיד ענה מה לעשות וכתב ברכתו ומסר דרך
המזכירות, והענין הרפואי טופל והסתדר בעז"ה.

אך הרב ווינבערג הרגיש מאד גרוע, על שגרם לאד"ש
להתכופף ולהרים מהרצפה, ולמחרת כתב פתק לאד"ש שמבקש
מחילה.

וע"כ ענה אד"ש מה"מ וכתב בכתי"ק, וז"ל: "הרי זה ענייני
אויפיהיבען [=להרים] ובפרט דברים שאחרים האבען פארזען
[=לא שמו לב, התעלמו]".

וזהו המיוחדות של אד"ש מה"מ ודורנו בכלל, להרים ולעלות
ה"תחתונים" וה"חוצה" [כפי שאומר אד"ש מה"מ תמיד בקשר
להוראה "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים": "תחתון שאין
תחתון למטה ממנו!", ובקשר ליעד "יפוצו מעיינותיך חוצה!":
"עד לחוצה שאין חוצה חוץ ממנו!"], **ולהרים** ולהפוך הגולה
לגאולה!

אד"ש אוהב האבהיות והפשטות

מספר הרה"ת יוסף יצחק שיחי גייקאבסאהן:

פעם יצא אד"ש מ-770 בשבת אחה"צ בדרך לביתו, ביום קיץ
חם מאד, וילד קטן ששחק בחוץ, כנראה נדמה לו שזה אביו,
התקרב ולקח את כנף מעילו של אד"ש ונגב בו את זיעתו.
האימא של הילד שעמדה והבחינה בזה מהצד, הרגישה גרוע
מאד, וכמעט פרחת נפשה, ולמחרת כתבה לאד"ש פתק ובקשה
מחילה על מה שקרה.

וע"כ כתב וענה אד"ש מה"מ: "אין לשער גודל הנחת רוח
שגרם לי, והלוואי שיהיו הרבה כאלה!", היינו שאד"ש אוהב
את הרגשת האבהיות והפשטות.

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"נ ובביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

החתן הרה"ת **אהרן שיחי** והכלה מרת **מרוה מוסיא**

שתחי

ליום נישואיהם יום ג' "שהוכפל בו כי טוב" ג' טבת

הי' תהי' שנת סגולות טובה

* * *

נדפס ע"י הוריהם הרה"ח **מאיר מיכאל** וזוגתו **מרים שיחי**

פרץ

והרה"ח **יונתן** וזוגתו **גבריאלה שיחי סמעריויל**

שתהי' החתונה בשעה טובה ומוצלחת לבנין עדי עד על

יסודי התורה והמצוה והחסידות וחיים מאושרים בגשמיות

וברוחניות מתוך בריאות נחת ושמחה תמיד כל הימים!

ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח מיי"ד ממ"ש, נאו!